

M/S TAI JIN

Wilhelm Wilhelmsens Rederi, Tønsberg

Begynner denne fortellingen med noen sider fra dette bokverket.

Med romanen **Jan Erik Isdahl**
Skipet i rute

stilles leseren ansikt til ansikt med mennesker som er medlemmer av det lille samfunnet sjøfolkene kaller «båten».

Leseren følger linjeskipet M/S Tung-Hai i noen få, hektiske døgn underveis fra Europa til Fjerne Østen. Skipet går ut fra Rotterdam en vinterdag tidlig i 60-årene. En storm, et dødsfall — intet hindrer skipet i å lykkes i kappløpet med tiden — i jaget mellom havnene.

For førstereisgutten og den unge styrmannen er dette en tur underveis i karrieren — for kapteinen skal det mye til for å forstyrre hans ordnede verden av plikter.

— For båtsmannen ombord er alt annerledes. Han har seilt i år etter år — i krig og fred — alltid ombord i skip som har holdt ruten. For ham hjelper det lite at stormen etter hvert mister taket på skipet . .

SNØFUGL

ISBN 82-7083-039-9

Jeg glemmer aldri gamle «Tai».

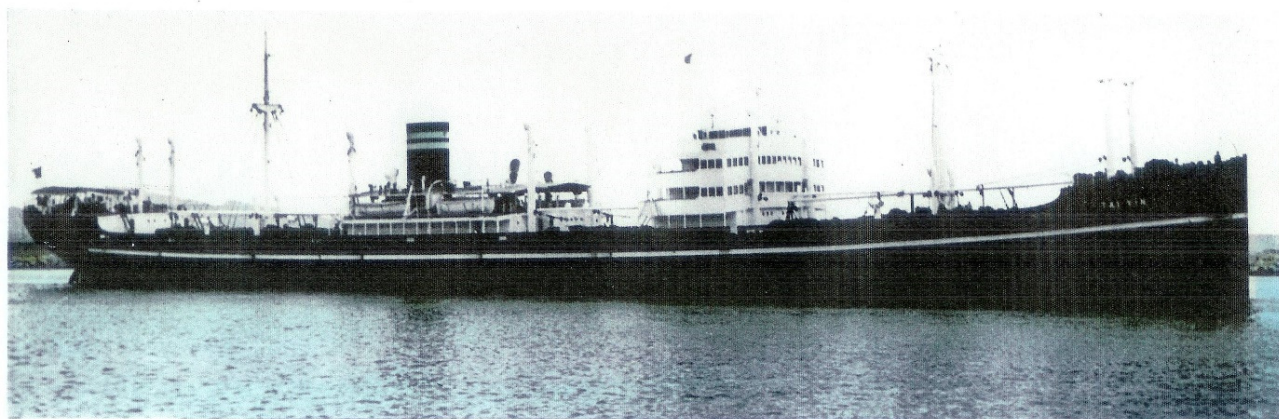
Det var i tredivårene. Vi gikk i linjefarta Statene/Østen.

«Tai» var en flott båt for sin tid. Den var dobbelskrua og var en av de raskeste som gikk der ute den gangen. Jeg stod to år på gamle «Tai». Det var mange flotte sjøgutter der ombord. Håndplukkede karer de fleste. Det var ikke lett om hyrene den tiden. Det var mye hard jobbing, men jøss for et kameratskap vi hadde. Skal si vi gutta fra «Tai» herja nydelig med jentene i Manila og på østkysten.

«Tunghai» som mannskapet kalte det var av den særegne skipstypen med to overbygninger midtskips.

Forre midtskip var bygd for å romme inntil 12 passasjerer, salong, kapteinens gemakker, styrehus med bestikklugar og radiostasjon på toppen. Aktre midtskip inneholdt i forkant: offiserenes lugarer og messer. I akterkant var byssen og underoffiserenes, det vil si båtsmann, tømmermann og frysemannens lugarer og messe. Helt akterut under poopdekket var mannskapet trent sammen i trange to og enmannslugarer. Lugarene var ute i borde med messe i mellom.

Kjenner meg igen i meget han skriver om

Göteborg	31 oktober 1955	Karachi	28 desember
Sauda	03 november	Kuwait	05 januar 1956
Göteborg	12 november	Bandar Chapur	10 januar
Bremen	18 november	Korramchar	12 januar
Hamburg	20 november	Basrha	29 januar
Antwerpen	26 november	Bombay	15 februar
Rotterdam	01 desember	Karachi	26 februar
Lissabon	05 desember	Genua	18 mars
Marseille	10 desember	Le Havre	28 mars
Genua	12 desember	Duinkerken	30 mars
Port Said	19 desember	Antwerpen	01 april
Aden	23 desember	Rotterdam	03 april

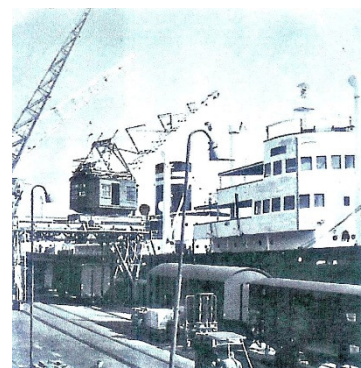
Afgemonsterd

Bremen, 18 November. Vi er på vei. Og her begynner første eventyr. Men først en bemerkning. Eller rettere sagt en konstatering. Her ombord fantes bare glade mennesker. Ingen queruleranter eller nogen som maser døgnet rund. Tvert imot. En fotnøyelse. Så er det Bremen. I samtlige havner på kontinentet blir det jobbet dag og natt av arbeidere.

De har sine egne kantiner på kaien. Men det blir ofte en lang spasertur att komme ditt. Vel, mannskapsmesser på disse gamle WW båter egner seg bra til dette formål. Særlig om natten. Kaffetid klokken 12 (24.00). Bare åpner døren i forkant og setter seg ned. Hva hender? Vi som skal sove får høre på tyskere, hollendere, vlamingen, fransoser og italienerne. I denne rekkefølge. Vi fant noe på denne idioti i et tidlig stadium. Her i Bremen. Vi begynte å lage et helvetes bråk i lugarer. En av oss løp ut til messen og hentet brødkniven. Så ut til lugarer igjen. Enda mer støy og skriking. Skal si at det virket bra. Vi hold på att le oss ihjel. Messe ble tom for folk på mindre en ett minutt. Hadde til hensikt att kline til fjeset til han som

Han vanket rund i Stillehavet med slepebåten ZWARTE ZEE.

Situation var vanskelig for meg, men jeg bestemte att stå ombord TAI JIN. Kunne ikke skuffe rederiet. Ingen vits i att si opp og angre på det i Januar. Så vi hadde stor fest hjem sammen med

lugarkameraten min. Skipet går videre. Neste stopp Lisboa for bunkers, og så Marseille og til slutt Genua. hentet kniven med ketchup. Haha. Men vi kunne ikke ta sjans på å få polis ombord. Vi har oppført denne comedy flere ganger i europeiske havner. Men tilbake til Bremen. Gikk derfra til Hamburg. Ble hilst velkommen av høytalere på kajen et sted. Vel, Hamburg er kjent fra St Pauli, Herberstrasse etc. etc. Ingen vits i å skrive noe mer om denne byen. Likedan med Antwerpen som ble neste stopp.

Så opp til Rotterdam. Ankomst 1 Desember. Lykkelig gjensyn. Men her ble jeg oppfordret å mønstre av og blir hjemme til Jul og Nyttår. Yngste bror min var ikke hjemme heller.

Genua, den siste civiliserte byen på vei til Østen. Må spandere noen ord og bilder på denne havneby. Har vært her før. Har bare sett første sjapp den gang. Så Jan, sett igang. Det er meget å se på her. Glem ølglaset og spaghetti damer og ta deg en tur. Fikk fridag. Tross at det finns gjerde rundt hele havneområdet er det fri adgang til alle pirer. Kan se på de vakre passagerskip på nært hold. Vanket rundt et par timer her og så opp til byen. Har hørt snakk om at det finns 3 fløybaner her som går oppover i fjellet. Jeg fant 2 av disse. Men en skal være

forsiktig i denne byen. Ikke klær deg som turist med camera på maven. Ungdommen her lærer på yrkesskolen hvordan en skal robbe turister. Kan si at det var verd bryderiet. For en utsikt. På andre siden av fjellet ligger resten av Genua. Den delen som vi aldri ser som sjømann. Det

fantas også restaurang med terrasse på toppen. Så ble det ett par øl allikevel mens jeg så på dette panorama. Vidunderlig.

Jan sitter å ser ut over Genova mot den siden som sjøfolk ikke ser--.

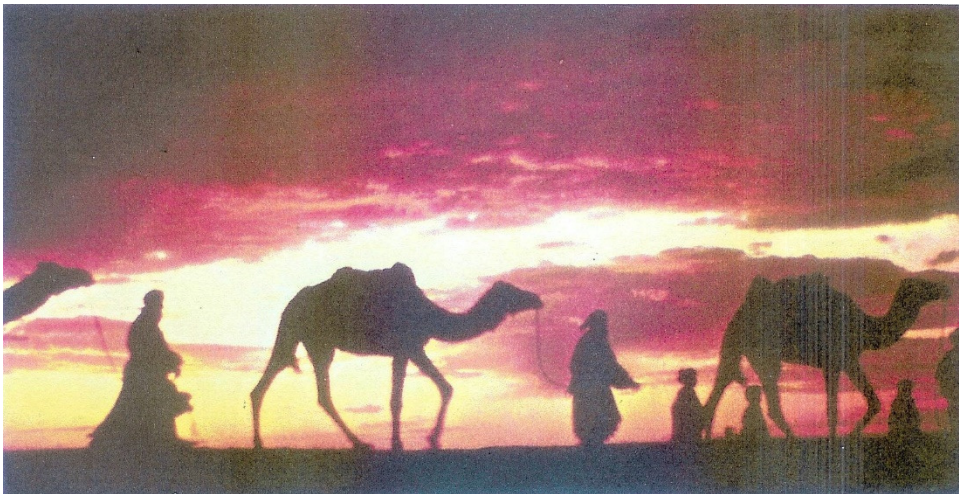

Americo Vespucci

Så, nå har jeg sett hvordan Genua så ut. Men skipet skal videre. Også slutt på alcohol. Neste anløp ble Karachi. Nogen uker i sjøen. Men hvordan gikk det ombord? Bare bra. I maskin likedan. Har gått en del donkeyvakter i havner. Slapp å være med på vedlikeholds arbeid. Kan forresten ikke huske at jeg har vært med på stempelsjau på denne båten. Vi hadde meget arbeid att gjøre rent filteret i

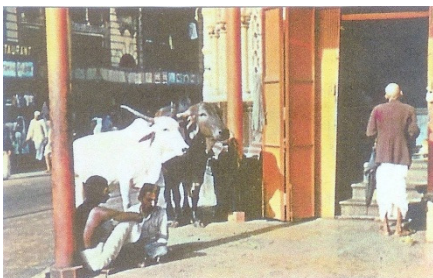

spyleluftsystemet til disse 2 MAN motorer. Men ellers ingen problemer. Denne TAI YIN gjorde bra fart. Passerte vulkanøya Stromboli på nært hold. En kan se ildstripe fra toppen ned til havets overflate om natten. Den viser vei til Messina-Stredet. Bisarr. Ankomst Port Said 19 Desember. Hele gjengen handlere og kjeltringer ombord igjen. Problem å holde dører til innredningen stengt selvfølgelig.

Desember, Aden for bunkring. Også her livlig handel. Fikk Jul i sjøen. Denne båten var tørt som alle norske fartøy. Kokken har laget et span punch, og et deilig julemåltid. Ankomst Karachi 28 Desember. Herfra har jeg ikke lyst att fortelle videre. Hva skal jeg skrive om? I

denne byen er det bare møkk, tiggere og faen må vite hva ellers. Her fikk vi Nyttårshelg.

Nyttår 1956. Hva skal vi gjøre? Ingenting. Nogen av mannskapet foreslo att besøke damer. No problem. Taxidriver viste veien. Han kjørte ut av byen til ett fangeleir for kvinnfolk. Gutter i bilen kjente lukten allerede før de kom ditt. De hørte skriking og hyling av disse damer. Så de gi chauffeur ordre att kjøre tilbake i en fart. De var ikke mennesker lenger den som bodde der. Snakket med en engelsk forman for havnearbeidere. Den første gaffeltruck som ble tatt i bruk havnet i sjøen samme natt. Min mening? Det som trenges her er en Mao, Ho Chi Min eller Castro. En leder som setter folk i arbeid uansett folkeslag eller religion. En som fjerner dette idiotiske kastesystem. Bestefar var tigger. Far er tigger. Sønnen skal også bli tigger. Ikke til att tro. Men det skjedde også noe positiv her i Karachi. Vi var 6 venner ombord

som holdt sammen når vi gikk på land etc. Frans og lugarkameraten hans. Likedan med meg og min lugarkompis og jungmann og lugarvennen. Vel, han jungmann gikk vakt i 5 rommet mellomdekk. Passer på arbeidsfolk att ikke de stjeler eller røker. Han oppdaget ett par tusen kartonger BECK'S BEER under ett presenning. De skulle til Bashra. Han fikk øye på døråpning som ga adgang til tonnagerommet ved siden av. Det var bare stengt med noen plankebiter. Lettvint att komme inn der. Han gjorde oss oppmerksom på denne mulighet att få noe å drikke på. Så, sent på aften hentet vi noen kartonger øl og gjemte dem i lugaren. Disse aktiviteter skulle holdes hemmelig selvfølgelig. Ikke noen fest. Tok oss ett par øl sent på aften. Og ingen øl for den som skulle på vakt. Tomflasker gikk rett overbord. Dette her gikk bra. Denne fornøyelse kunne vi ikke gi fra oss. Nå var vi blitt kjeltring selv. Haha.

Herfra gikk turen til Kuwait. Emir Country. Ingen landlov her. Ligger på reden for lasting og lossing. Hvor de har disse havnearbeidere ifra vet ikke jeg. Det finnes meget billig arbeidskraft mellom Himalaya og Port said. Tror ikke det er nogen av disse kuwaitis som jobber. Neste havn var Bandar Chapur i Persia (senere Iran). Her fantes ingen tiggere. Men ikke nogen plass att gå på land. Allikevel Ikke nødvendig heller. Vi hadde vår egen bar som vi kalte TONNAGEROM--.

Fra Bandar Shapur opp til Khorramshahr på Iran siden av Shatt-al-Arab floden. Et tørt hull for så vidt vi kunne se. Her hadde vi selskap av 2 hollandske fartøy, M/S JAPARA og liberty skipet S/S ALAMAK. Begge 2 ifra Rotterdam. Hyggelig å snakke med nogen landsmenn.

Fikk oss nogen å drikke på ALAMAK. Vi inviterte et par mann på en Beck's Beer hos oss. Koselig samvær. Vi har ligget her i 16 døgn. Oooff. Det ble spørsmål om vi

hadde interesse av å spille fotballkamp mot deres lag. Selvfølgelig. Ingen problem for myndigheter heller.

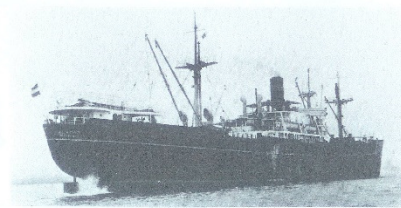
De ville ha passet til samtlige deltagere og oversette teksten til farsi språket. Da kunne vi få landgangspass neste dag. Vi, fra kaptein til messegutt syntes ikke det var verd bryderiet. Til h----- med dem. Så ble det ikke fotballkamp. Dessverre. Så plutselig en ettermiddag fikk vi et tips av båsen å kaste overbord alt som hadde med Beck's Beer å gjøre. En av havnearbeiderne ble tatt i porten med noen flasker øl i lommen. Båsen hadde vært klar over fra begynnelse hva vi hold på med. Han har aldri sagt noe. Snille båsen. Så bar TONNAGEROM ble nedlagt. Alt ut gjennom ventiler. Fulle flasker, tomflasker, kapsler og flaskeåpner. Synd, men det var moro så lenge det varte. Haha.

Fikk ikke besøk av politiet. Heldigvis. Som sagt, etter 16 døgn ble det avgang her, og vi gikk lenger oppover elven til Basra i Irak. Litt bedre forhold. Fant en kino med ny film hverdag. Så vi slapp att kjede oss. Etter nogen døgn fikk vi selskap av S/S ALAMAK igjen. Kanskje kunne vi ordne fotballkamp denne gang. Vi fikk det til. Det fantes noe som liknet fotballbane like i nærheten. Skifte fra dongeri til fotballtrøye var fort gjort. Bare spark i vei. Bare moro.

Trodde vi! Vi hadde en del tilskuere. Voksne folk og noen drittunger som begynte att kaste sten mot oss. Vi ba den att stoppe med den slags tull. Uten resultat. Disse voksne begynte også a røre seg. Vel, vi hadde ikke til hensikt å starte fotballkrig her i Irak. Så kampen ble avblåst. Gikk ombord igjen. Det finns ikke sivilisation her i Midt-Østen. Også her har vi ligget i 10 døgn. Neste havn Bombay.

FOTBALL I BASHRA
JANUAR 1956

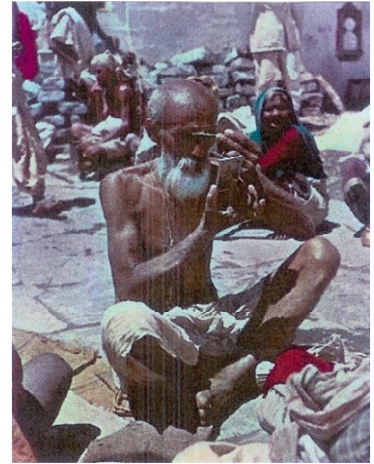
S/S ALAMAK

M/S TAI YIN

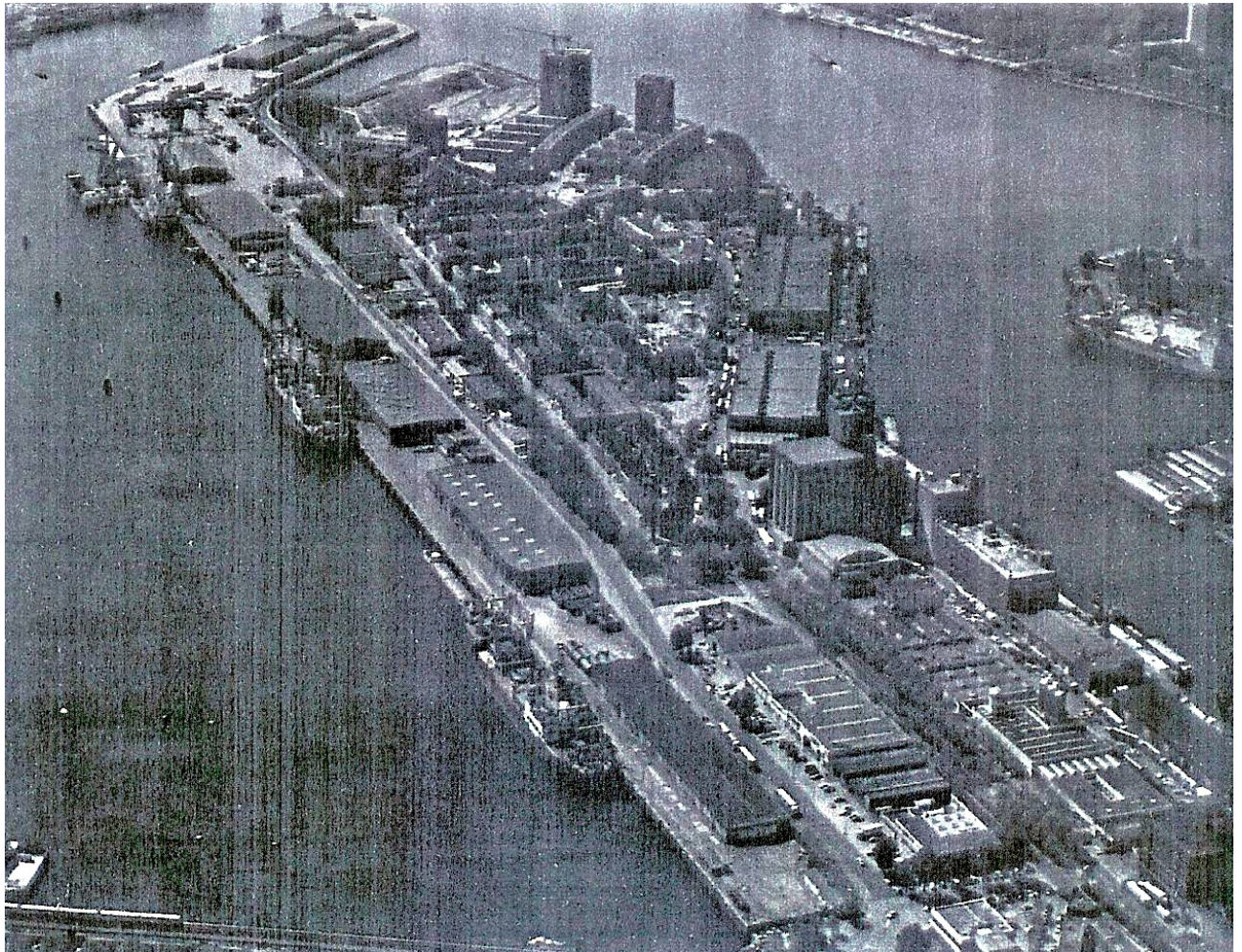

Ankomst Bombay 15 Februar. Hvad skal jeg skrive om denne byen? Ingenting. Jeg kan skrive 10 sider om alt faenskap, elende, fattigdom, tiggere og krøplinger. Nogen fortalte meg at det finns 22 millioner registrerte tiggere her i landet. Nogen av disse er stenrik og bor i bungalow utenfor byen. Får heller skrive om det som er positivt. Her er det en bra sjømannsklubb fra Flying Angels. Får anledning att snakke med sjøfolk fra andre skip. Skriver brev og leser aviser. Traff på en gjeng sjøfolk fra den hollandske slepebåten OOSTZEE. Ble invitert ombord hos den. Imponerende! Yngste bror min vanket rund ett sted med ZWARTE ZEE. Så vi hadde nok å snakke om. Nogen store flasker tysk øl innen rekkevidde.

Utveksler erfaringer. Også her har vi ligget i 10 døgn. Det fantes her ett bra ferieresort for Whites Only. Med badebasseng og alt tilbehør. Dit reiste vi hver gang vi fikk anledning. Slapp vi at se på alt jævelskap på gaten. Candy Beach var en bra plass att være. Vel, vi ble da ferdig til slutt og skulle opp til Karachi en gang til for restlast. En uke til i denne muslim verden. Og så her min gebursdag. Fy f---. Det var endestation for TAI YIN. Begynte på turen tilbake til sivilisation. Ankomst Genua 18 Mars. Hyggelig att løpe ut porten og ta seg en øl på nærmeste gatehjørne. Også moro att se pene damer istedenfor disse menneskelige vrak. Turen tilbake forløp uten problemer. Ble nød att oppføre teaterstykke med kniv i messe bare en gang i Dunkirk fordi vi hadde hele messe fullt av havnearbeidere. Haha.

Har bestemt meg att mønstre av i Rotterdam. Hadde ikke lyst att gjøre denne turen en gang til. Financien rakk ikke til att mønstre av igjen i Norge heller. Min beste venn Frans ble

stående ombord. Har aldri hørt noe mer hvordan det gikk for ham. Jeg var inne for noe nytt. Ta ferie hjemme først. Avmønstring 3 April på Katendrecht, nesten utenfor stuedøren min. TAI YIN var et bra fartøy. Et eksempel hvordan mannskap skal oppføre seg. Det er alvorlig ment.

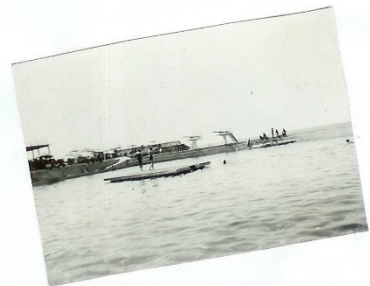
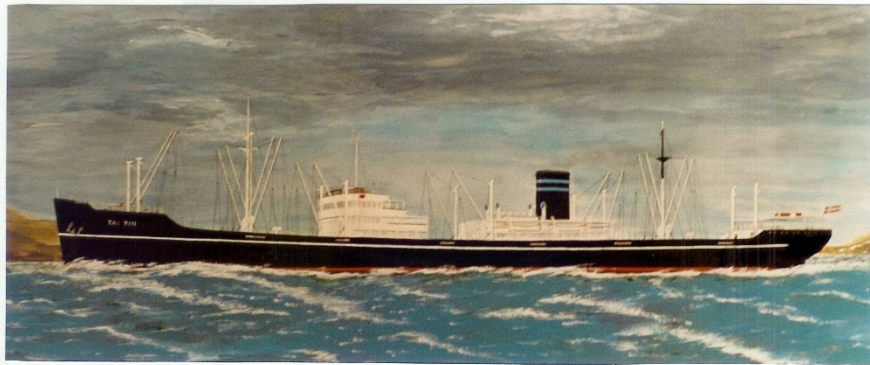
zwembad

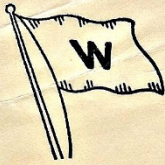

CANDY BEACH

bombay

ATTEST

fra

M/S " TAI YIN "

Navn..... Jan Goedhart ..... født 2.3.29; Rotterdam

har tjenstgjort ombord som..... Motormann.....

fra 31.10.55. .... til 3.4.56. .... ialt 0 år 5 mdr.

videre som..... fra..... til..... ialt..... år..... mdr.

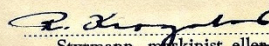
Grunn til fratredelse..... Eget ønske.....

Edruelighet..... God.....

Dyktighet..... Meget god.....

Oppførsel..... Meget god.....

Rotterdam, den 3. april 1956.

SEFMANN, maskinist eller stuert.

Kaptein.

Karakterene anføres med: „Meget god“ „God“ „Mindre god“